

GOING HOME

GOING HOME

**DOOR
JAN PRINS**

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het z.g.n. fiction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen en in een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande -overleden of nog in leven zijnde- personen berust op puur toeval.

Colofon:

Druk: november 2017

Uitgever: Jan Prins www.janprins.com

© 2017 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: Fotolia 164233328

ISBN / EAN: zie omslag

Paperback

ISBN / EAN: zie productspecificatie

E-book

NUR: 338

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

**Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.**

VOOR WILLY

INHOUD

COLOFON	4
LEEG HUIS	9
GEVOLGEN	19
ZOEKTOCHT	29
SCHOLING	37
ROUTINE	45
BANKROET	55
WERK	63
DREIGING	69
TWIJFELS	77
SPORT	83
MINT LEAF	89
WEGGELOPEN	97
DIGITAL FOOTPRINT	101
MAIL	111
VRIENDEN	115
OP STAP	123
GEHEIM	131
ONTDEKT?	139

OVER 147
BEURS 151
LIEFDESVERDRIET 159
OP REIS 163
ONTMOETING 173
CONFRONTATIE 183
DE BESTEMMING 193
VERANTWOORDING 201
EERDER VERSCHENEN: 203

LEEG HUIS

De stad Bowie in Maryland ligt in het noordoosten van de Verenigde Staten vlak bij de Canadese grens. Het lentezonnetje scheen weldadig over deze stad en de mooie streek waarin het lag.

De schoolbel van de Benjamin Tasker Middle School in Bowie ging en gaf het eind van de schooldag aan. De leraar gaf nog snel een laatste opdracht, maar de leerlingen hoorden het al niet meer: ze pakten snel hun rugzakken in en stoven naar de deur om naar huis te gaan.

Het groepje vriendinnen van Merry kletsten nog wat buiten na en gingen toen naar de snackbar om de hoek om daar wat te snaaien en Cola te drinken. De snackbarhouder zag hun liever gaan dan komen: gek werd hij van hun geklets, net een kippenhok, maar ja hij moest toch ook leven dus ontving hij hen vriendelijk en nam hun bestellingen op. Ze praatten honderduit over het examen dat ze net in mei hadden gehaald op hun Middle School, over de vakantie die ze zouden gaan vieren en of ze al een baantje hadden in september of gingen door studeren.

Maar aan alles kwam een eind, ze rekenden af en gingen elk hun eigen weg naar huis. Merry fietste samen met haar vriendin Anna richting Teal Lane 13 in Bowie, Maryland. "Nou tot morgen Merry, doe de groeten aan Zach!" riep Anna haar na. Teal Lane lag in een mooi bosgebied met mooie

tuinen omringd door strak geschoren heggen in Bowie. Merry deed het tuinhek open en reed naar de schuur achter in de tuin om daar haar fiets in te zetten. Op haar gemak liep ze naar de achterdeur, deed deze van het slot en liep naar binnen. "Ben thuis, mam!" riep ze.

"Waar ben je?" riep ze toen ze niets hoorde. Alleen stilte. Ach, ze is vast een boodschap aan het doen, dacht Merry bij zichzelf en haalde een flesje Spa uit de koelkast, plofte neer op de bank en zette de TV aan. Terwijl ze zat te kijken naar een soap trok opeens een briefje op de salontafel haar aandacht. Ze pakte het op om te lezen en het volgende moment was het of haar hart stil stond.

"Lieve Merry, Zach en Ethan,

Als jullie dit lezen ben ik al ver weg om een nieuw leven ergens anders te beginnen. Er zijn voor mij belangrijke redenen om dat te doen en hier ben ik ondanks jullie liefde ongelukkig. Later zullen jullie dat begrijpen. Merry en Zach, jullie zijn groot genoeg om op jullie kleine broertje Ethan te kunnen passen, op dat moment heb ik gewacht, ja naar uit gezien! Jullie vader is jammer genoeg te vroeg overleden, anders had hij jullie kunnen opvangen, maar nu jullie zo oud zijn kunnen jullie het vast zelf. Ik houd zielsveel van jullie en zal jullie erg missen, maar ik heb geen keus: ik moet weg, het is hier te gevaarlijk. Jullie mogen er niet over praten dat ik weg ben, want ik moet eerst echt heel ver zijn om geen gevaar meer te lopen. Ik wens jullie alle goeds toe en veel kussen van jullie moeder voor altijd.

Carolyn

PS: geld ligt in het keukenkastje"

Verslagen liet Merry zich in de bank vallen, tranen welden op en met lege ogen staarde ze naar het briefje dat haar moeder had achter gelaten. Opeens kwam ze overeind en stormde de trap op: misschien was moeder Carolyn wel gewoon boven aan het strijken of zo. Maar nergens was een teken van leven te bespeuren.

Merry rende de slaapkamer binnen: leeg! Ze rukte de kledingkast open en staarde vertwijfeld in een lege ruimte: alle kleding en schoenen waren weg! Niet te geloven! Systematisch zocht Merry de rest van het huis af: de badkamer, de andere slaapkamers, ja zelfs de zolder en de kelder, maar nee nergens een levende ziel te bekennen, laat staan een moeder.

Ze las het briefje nog eens door en steeds meer vragen kwamen in haar op: over wat voor gevaar had ze het? Waarom was ze ongelukkig? Waarom zo plotseling en waarom had ze nooit wat gezegd? Steeds meer vragen...

Merry greep de telefoon en belde de hartsvriendin van haar moeder, misschien was ze daar. Maar nee die had haar gisteren nog gesproken, maar vandaag niet. "Hoezo?" vroeg ze. "Nee zomaar, maar dan is ze zeker naar de winkels gegaan, ik geloof dat ik haar al hoor" gaf Merry als antwoord, opeens zich de waarschuwing van haar moeder bewust dat ze niemand iets mocht zeggen.

Ze legde de telefoon neer en barste in huilen uit: waar was ze in hemelsnaam naar toe? Hoe moest dat nu met hun? Waarom mag niemand wat weten? Wat zou Zach zeggen? En dan Ethan, dat kleine kind van net vijf jaar, die elke avond door zijn moeder naar bed gebracht werd en eerst een

verhaaltje voorgelezen moest worden. Hoe moeten we dat uitleggen?

Huilend lag ze op de bank, denkend aan alle problemen die er nu opeens waren, zo opeens: net nog op school en nu letterlijk moederziel alleen! Wacht waar was dat mobiele nummer? Zal ma eens even opbellen, dit kan toch niet!

Ze draait kwaad en teleurgesteld het mobiele nummer van Carolyn, maar helaas ze krijgt geen gehoor. Ze probeert het nog een paar keer, maar het lukt niet, zelfs de voicemail doet het niet. Het lijkt wel of de telefoon gewoon dood is! Niet te geloven: moeder er vandoor en ze pakt niet eens haar telefoon op! Schandalig gewoon!! En dat noemt zich een moeder! Laat de boel gewoon de boel en gaat er van tussen, haar drie kinderen alleen achter latend!

Steeds kwader belt ze haar oudere broer Zach op, hij is al zeventien jaar oud, die op honkbaltraining is. Maar -hoe is het mogelijk- die neemt ook niet op! Is zeker druk met zijn training. Het moet toch niet gekker worden! Altijd maar aan het honkballen, hij doet niet anders! En juist als je hem nodig hebt is hij er weer niet. Kwaad schopte ze tegen de bank aan en verwenste het honkbal naar de hel.

Ze grist nog een blik cola uit de koelkast en kijkt woedend de kamer rond. Wat een toestand, denkt ze en weet niet wat te doen. Opeens valt haar oog op de klok, die in de hoek van de kamer staat, en ziet dat het al vier uur is! Maar die tijd gaat de Bowie Preschool van Ethan uit! Snel trekt ze haar jack aan en rent naar de school toe die gelukkig niet zo heel ver bij hun huis vandaan is.

Hijgend komt ze aan en ziet haar broertje op het hek van de

Bowie Preschool zitten met een kwaad kijkende juffrouw Megan naast hem. “Meisje weet je niet dat de school om vier uur uitgaat? Gelukkig zag ik Ethan nog staan, anders was hij misschien weg gelopen of -nog erger- was hij met iemand meegegaan. Wie weet wat er dan gebeurd was. Dit mag niet meer gebeuren hoor!!”

“Excuses mevrouw, zal niet meer gebeuren” bracht Merry er met moeite uit. Nu kreeg zij nog de schuld ook! Maar ze kon maar beter snel naar huis gaan en verder er het zwijgen toe doen, want anders zou ze misschien nog argwaan krijgen, en dat mocht in geen geval!

“Kijk eens Merry wat een mooie tekening ik voor mama heb gemaakt” riep een enthousiaste Ethan. “Prachtig gewoon! Laten we maar vlug gaan”. Langzaam liepen ze naar huis en Ethan vertelde enthousiast over wat hij allemaal gedaan had, lekker buiten gespeeld en een mooie tekening gemaakt.

“Waarom kom jij me halen en niet mama?” vroeg hij opkijkend naar zijn zestienjarige zus. “Mama belde me dat ze wat langer moet werken en later thuis komt. Ze vroeg me jou op te halen” kwam er niet zo geloofwaardig uit. Maar kleine Ethan had met zijn vijf jaar niet in de gaten dat er iets niet klopte.

Thuis gekomen schonk ze hem limonade in en gaf hem een bakje chips, daar was hij gek op. “Wat is het stil, raar dat mama er nog niet is” bracht hij uit. Merry keek hem stil aan; wat moest ze zeggen? “Kom laten we maar een kasteel gaan bouwen van de Lego”. “Ja, leuk!”

En zo ging de tijd verder. Maar waar bleef Zach toch? En hoe moest het met het eten?

Eindelijk hoorde ze zijn fiets rammelen en werd die in de schuur gegooid. Jongens! Er werd een tas in de gang gesmeten en haar grote broer Zach viel met zijn één meter negentig binnen. “Wat eten we vandaag?” vroeg hij en keek verwachtingsvol de keuken in. Maar die was leeg...”Waar is ma?” vroeg hij en keek verbaasd naar een met Lego spelende zus. “Ethan” vroeg Merry “wil je boven nog wat meer Lego gaan halen? Dan kunnen we het kasteel nog groter maken”. Ethan stommelde gehoorzaam naar boven.

“Zach, kom alsjeblieft bij me zitten en lees dit eens” verzocht Merry en verbaasd voldeed hij aan haar verzoek en ging naast haar op de bank zitten. Hij pakte het briefje van Carolyn aan, las het met steeds verbaasder blik door en keek zijn zus niet begrijpend aan. “Is dit een grap op zo?” “Was het maar waar, nee het is echt zo. Ma is weg, ze heeft al haar kleding en schoenen mee genomen. Ze neemt de telefoon ook niet op” bracht Merry er huilend uit.

“Ja, dat zal mooi worden...” Hij greep zijn mobieltje en drukte haar nummer in, maar geen gehoor, de lijn was dood. Met een verbaasde, maar ook woedende blik keek hij naar het telefoonscherm en toen de waarheid eindelijk tot hem doordrong, smet hij het toestel woedend door de kamer. “Wat bezielt ze! Heeft ze een minnaar of zo? Dit is toch niet normaal? Wat moeten we nu doen?”.

Ethan stapte de kamer binnen, een emmer met Lego blokjes meeslepend. “Waarom ben je boos? Ben ik stout geweest?” Zach pakte zijn broertje vast en probeerde hem gerust te stellen: “Kom maar dan help ik met je Lego.” zei hij “En Merry, we praten er later wel verder over”.

Ethan keek zijn broer vreemd aan “Anders help je me nooit.

Waarom nu wel? Wat is er gebeurd?” En of hij het voelde werd hij heel vervelend en hongerig en bleef maar om zijn moeder vragen. “Mama moet nog werken en ze vroeg of wij dan maar een pizza zouden willen eten, lus je dat wel?” “Ja lekker” en Ethan knapte bij dat idee wat op. Maar hij bleef toch steeds naar het betraande gezicht van Merry kijken en waarom was Zach toch zo boos?

De Pizzakoerier stond om half zeven voor de deur en Merry betaalde met het geld dat haar moeder in het keukenkastje had gelegd. De tafel had ze al gedekt en daar zaten ze dan, zonder moeder. “Is het lekker Ethan?” kwam er wat geforceerd uit. Ethan stak opnieuw een stuk pizza in zijn mond als antwoord. Ze spoelden alles weg met de laatste blikjes Cola die in de koelkast stonden.

Sesamstraat werd op de TV aangezet en Ethan ging helemaal op in wat er gebeurde met Bert en Ernie, zijn favorieten. Zach en Merry keken elkaar ongemakkelijk aan en keken naar de klok of het al bedtijd was voor Ethan. Maar het leek wel of die klok vanavond steeds langzamer liep, maar eindelijk was het toch acht uur.

Merry ging met Ethan naar boven, kleepte hem uit, poetste zijn tanden, liet hem plassen en legde hem in bed. Maar hij gaf het niet zo gauw op. “Mama leest altijd nog voor” hield hij Merry voor en die ontkwam er niet aan het beroemde verhaal van Disney over de drie biggetjes voor te lezen. Eindelijk vielen zijn ogen toe en kon ze stilletjes naar beneden sluipen waar Zach met smart op haar wachtte om de situatie te bespreken.

Bij gebrek aan beter dronken ze Spa en namen er wat chips

bij. Ze keken elkaar verdrietig aan en stelden tegelijkertijd de angstaanjagende vraag “Wat moeten we nu?”.

“Zullen we de ouders van pa, onze opa en oma inlichten? Die van ma zijn lang geleden al overleden. Misschien kunnen die va pa voor ons zorgen” zei Emmy. “Hou op joh” zei Zach “ik moet er niet aan denken. Weet je nog die herrie die er was bij het overlijden van pa? Van dat soort mensen mag je niets verwachten. Ze zijn oud en niet meer van deze tijd. Dat wordt alleen maar ruzie”. “Was het zo erg?” “Jij was nog te jong om het goed te beseffen, maar het was vreselijk” zei Zach huiverend.

“Maar los daarvan, ze zouden ons rustig in een weeshuis stoppen. En het is maar de vraag of we dan bij elkaar kunnen blijven” voegde hij eraan toe. “Een weeshuis, meen je dat nou?” “Ja, of ik dat meen. We zijn minderjarig en dat doen ze dan”. Merry sloeg huiverend haar armen om zich heen en keek haar broer angstig aan en begon zacht te huilen, “Maar wat dan?” mompelde ze.

“Er is maar één oplossing: we moeten geheim houden dat ma weg is en voor onszelf zorgen, hoe moeilijk het ook is”. “Mee eens”, zie Merry “gelukkig heeft ma wat geld in het keukenkastje achter gelaten, daar kunnen we de eerste dagen mee rond komen. Maar dan moeten we toch een oplossing zien te vinden om aan geld te komen om van te leven”. “Daar zeg je wat! Het is toch werkelijk ongelofelijk dat ze ons in deze situatie achter heeft gelaten! Pa is er al niet meer en dan trekt zij ook nog aan haar stutten!!” woest schopte Zach een stoel door de kamer “Schofterig gewoon!!”

Merry keek hem aan “En wat zeggen we tegen Ethan? Dat ma op een lange zakenreis is?”. “Mee eens, het kan niet

anders”, antwoordde Zach en liep huilend naar zijn zuster toe en begroef zijn gezicht in haar lange blonde haren. Schokkend van verdriet en woede hilde hij bittere tranen, de grote stoere sportman brak. Merry sloeg haar armen om hem heen en zo zaten de twee lange tijd op de bank, huilend van verdriet en overmand door een machteloos gevoel.

Hoe zou hun toekomst worden??

Vele woorden werden nog gesproken en het was al tegen drieën dat ze samen op de bank in slaap vielen. Ze wilden niet naar boven, niet naar hun eigen kamers. Boven was leegte, geen pa en nu ook geen ma meer. Daar hadden ze niets meer te zoeken, de gedachte om daar naar toe te gaan verlamde hun. Ze bleven bij elkaar en in hun slaap -voor wat het waard was- spookten talloze gedachten door hun hoofden.

GEVOLGEN

Het ochtendlicht scheen hem in de ogen en langzaam werd Zach wakker uit een vreselijke slaap, hij voelde zich moe en vies. Hij keek neer op zijn zus Merry die dicht tegen hem aan lag, alsof ze bescherming zocht bij haar grote broer. Lang keek hij naar haar en tenslotte maakte hij zich voorzichtig los uit haar omhelzing en keek op haar neer: wat moest er van haar worden? Stilletjes sloop hij de trap op en liep naar de badkamer. Hij nam een steenkoude douche om weer wat bij zijn positieven te komen. Poetste zijn tanden en schoor zijn nog vlassige baard af. Trok schone kleren aan en liep zachtjes naar beneden. De geur van gebakken eieren kwam hem tegemoet en hij trof zijn zus in de keuken aan die hem verwelkomde met een warme glimlach en ze kuste hem goedemorgen.” Ze moest daarbij wel op haar tenen gaan staan om bij hem te kunnen komen!

“Je bent vroeg op. Ik dacht zal je maar verrassen met gebakken ei met bacon. Dat was ook het enige wat nog in de koelkast was!” Zach keek haar aan en zijn gezicht sprak boekdelen. “Waarom zou ze dit gedaan hebben” zo vroeg hij zich af “zou ze het te zwaar hebben gevonden om ons alleen op te voeden? Pa is nu al jaren dood en ze stond er wel alleen voor en wij maken het haar niet altijd even makkelijk. Of zou ze een geheime minnaar hebben, die ze voor ons niet wil weten? Of zou ze wat op haar kerfstok hebben, zou ze

een misdaad hebben begaan? Geld gestolen van haar baas ofzo?”.

Merry keek hem vreemd aan “Je denk wel heel erge dingen, maar ja je hebt gelijk het kan van alles zijn. Het rare is ook dat ze nooit ergens over sprak. Ik heb in ieder geval nooit iets gemerkt”.

Zo spraken ze verder terwijl ze hun erg vroege ontbijt met gebakken eieren en koffie nuttigden. Maar van welke invalshoek ze het ook bekeken, hun moeder kwam er niet mee terug.

Merry vond het vooral egoïstisch dat ze zo voor zichzelf had gekozen en hun zo achtergelaten had, terwijl Zach het nog steeds niet kon geloven. “Ze komt vast weer terug, ze kan niet zonder ons” sprak hij, maar echt overtuigend kwam het er niet uit. “Ze was er altijd voor ons en ondanks dat pa vier jaar geleden overleed probeerde ze toch er voor ons te zijn. Zelfs voor mij die moeilijke puber jongen”.

Opnieuw probeerde hij haar via zijn mobiel te bereiken, maar tevergeefs. Ook bleek haar Facebook account gewist te zijn, Twitter lag er ook uit. “Het is toch gewoon te bizar voor woorden” mompelde hij met een vertwijfelde blik in zijn ogen. “Moeder opeens verdwenen als sneeuw voor de zon, gekker kun je het niet bedenken!”

Zijn zus zat er hoofdschuddend bij en schonk tenslotte nog maar eens koffie -hele sterke- in, met de hoop dat ze op een goed idee zouden komen. Want hoe je het ook bekeek: ze stonden er alleen voor. Hun broertje moest zo naar school, net als Zach die net wel het examenjaar van de Bowie High School had afgerond maar nog wat afsluitende lessen moest volgen en wilde verder studeren, terwijl Merry nog geen idee

had wat ze na de Middle School zou gaan doen.

En dan ook nog geen geld. En waar moest dat vandaan komen?? En hoe moest de huur en het gas etc. betaald worden?? Hun hoofden duizelen, maar de antwoorden bleven uit.

Eerst Ethan maar uit bed halen en mezelf douchen en aankleden, dacht Merry...

Zach had nog honger en bij gebrek aan beter at hij nog wat toast dat hij weg spoelde met wat melk, het laatste uit de fles. Er klonk geluid op de trap, dat was Merry die Ethan naar beneden droeg. Ze had hem schone kleren aangetrokken na hem te hebben gedoucht en zijn tanden te hebben gepoetst. "Goedemorgen Zach" zei de kleine jongen zacht en ging naast hem aan de tafel zitten. Zijn zus zette hem een bord Cornflakes voor met broodjes pindakaas. Het jongetje keek hen om beurten aan en toen kwam de al verwachte vraag "Is mama er nog niet?"

Ze deden hun best om hem uit te leggen dat ze gisteravond nog had gebeld en dat hij de groeten moest hebben. Maar haar zakenreis zou langer gaan duren dan ze had gedacht. Ze wist niet wanneer ze naar huis kwam. Ethan snapte het niet en begon zacht te snotteren, "Hoe moet ik dan naar school?" kwam er angstig uit.

"Nou heel eenvoudig" zei Zach, terwijl zijn zus hem vreemd aankeek: "Ik zal je `s morgens brengen en Merry haalt je om vier uur op, is dat oké?" Het jochie knikte, er zat ook niets anders voor hem op, er was geen andere keus.

"Maar ik moet wel brood mee naar school!" "Zorg ik voor, met